

A 75 éves Weöres Sándornak

A józan ész fölháborítja, hogy a költészet nem való semmire.
Mentve a menthetőt, egy falvédőt remekel, s fölakasztja a falra:
a költő oldalvást elnyúlva a földön haldokol
s vérével írja a porba: „Hazám!”
De ha ez nem jön össze, mert
mondjuk, momentán nincs szabadságharc, még mindig ott
a lehetőség,
hogy a költő megverselje a reformprogramot –
a kormányét vagy az ellenzékét, már amelyik vonzóbb neki.
A józan ész, mint ismeretes
(kedvenc fordulatával jellemezzük őt),
néhány, a túléléshez nélkülözhetetlen,
tűz- és víz-, valamint földrengésbiztos közhelyével
a nagy, kollektív seggfejben lakik.

Ritkán teáztam lángész asztalánál.
A kis madárember testében a természet mozarti csodát

üzemeltetett – talán szeszélyből, talán szándékosan, hogy
megmutassa,
nincs minden kérdésre válasz. A társalgásunk,
mint egy szellemességekkel tüzdelt színdarabban: – Kedves Ottó,
parancsolsz még teát? – Ó nem, köszönöm.
A láng takarékon ugyan, de égett. Törpe kanóca, a köznapi lény
ott volt velem, sehol se volt, ingázott, föl-le merült
a rejtélyes közegben, ahol
egy hadaró angyal diktál többnyire nyomdakész verset
a telefonba,
s a sűrű iszapból a tengermély síkos rejtelve lebeg föl –
fűrész fogsorral, sárkánynyakkal, cápauszonnyal
a szörnyek szörnye, a lélek.

Orfeusz bűvár. Súrolja a kort, az is őt,
de az emberi szenvedés csak a bűvár oxigénje,
mesterségének lényege az, hogy a versét vonzza a mélység,
lenn a sötétben egy árny, egy elsüllyedt hajó,
körülette nem érmék, amforák, csak a mindenség sötétje,
és abban a még tömörebb sötét, a kezdeté,
ahol egy tűzpontban fér el a végtelen –
ha ugyan nem a végtelen csupa tűzpont: minden inog,
csak a szél, csak az örvénylés, csak a változás szilárd...
Kincskeresők, egy elsüllyedt csillag fémtörzse körül lebegünk,
míg buborék-gyöngysorként sisteregnek el a birodalmak,
s fejük fölött fényt hullámszik az óceán idő.

Kortárs, 1988, 6. sz.

Kategória: Talált vers
Denumire autor: Orbán Ottó

Látó Szépirodalmi Folyóirat